

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Oulíkové a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Martiny Kotouček Mikoláškové ve věci

žalobce: **R. H.,**
toho času ve X,
zastoupen advokátkou Mgr. Monikou Jiráskovou
sídlem Dlouhá 39, Praha

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Vinařice,**
sídlem Vinařice 245,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2021, č. j. VS-46234-8/ČJ-2020-800532,

takto:

- I. **Rozhodnutí žalované ze dne 25. 10. 2021, č. j. VS-46234-8/ČJ-2020-800532, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Moniky Jiráskové, advokátky.**

Odůvodnění:

Obsah správního spisu a podání účastníků

1. Podle záznamu o kázeňském přestupku ze dne 21. 2. 2020 došlo téhož dne v 10:58 při výdeji stravy pro odsouzené ve velké jídelně k vzájemnému napadení mezi žalobcem a odsouzeným R. F. Do roztržky se přidali odsouzení L. S. a T. L. Na vzniklou situaci zareagoval inspektor prap. R. K. vyhlášením tísňového signálu, odtržením odsouzených od sebe a odvedením žalobce přes malou jídelnu ven. Dle záznamu zpracovaného prap. K. je v části „Další důkazní prostředky“ uvedeno „vlastní zjištění“. Žalobce k tomu do záznamu téhož dne uvedl: „*Byl jsem napaden. Je mi to líto*“.
2. Dne 22. 2. 2020 se k věci vyjádřil prap. K. jako svědek. Uvedl, že zřetelně viděl žalobce, jak po předchozím napadení napadl odsouzeného F. ve chvíli, kdy na něj odsouzený F. již neútočil. Žalobce se k věci vyjádřil ještě dne 22. 2. 2020, kdy znovu uvedl: „*Byl jsem napaden*“.

3. Rozhodnutím žalované ze dne 22. 2. 2020 (dále jen „rozhodnutí o kázeňském přestupku“) byl žalobce shledán vinným ze spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v porušení § 28 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o VTOS“), kterým je stanoveno, že odsouzený je povinen ve výkonu trestu dodržovat stanovený pořádek a kázeň a dodržovat zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku. Žalobci byl podle § 46 odst. 3 písm. f) zákona o VTOS uložen kázeňský trest umístění do uzavřeného oddílu na 5 dnů. Dle odůvodnění bylo spáchání kázeňského přestupku prokázáno vlastním zjištěním příslušníka žalované (tj. svědka prap. K.), který v úředním záznamu uvedl, že zřetelně viděl, jak žalobce na odsouzeného F. a zaútočil po předchozím napadení odsouzeným F. ve chvíli, kdy na něj odsouzený F. již neútočil. V průběhu kázeňského řízení nebyly zjištěny další skutečnosti, které by měnily povahu kázeňského přestupku a zavinění žalobce. K druhu a výši kázeňského trestu bylo přistoupeno se zájmem na dosažení účelu trestu, dále s přihlédnutím k závažnosti přestupku, který byl spáchán porušením základních povinností žalobce a s přihlédnutím k tomu, že žalobce do té doby nebyl kázeňsky trestán a byl několikrát kázeňsky odměněn.
4. Proti rozhodnutí o kázeňském přestupku podal žalobce dne 25. 2. 2020 stížnost. Uvedl, že jeho jednání nemělo být posouzeno jako kázeňský přestupek z důvodu absence protiprávnosti. Z jeho strany totiž nedošlo k zaviněnému porušení zákona, neboť jednal v nutné obraně. Svým jednáním pouze odvracel další přímo hrozící útok ze strany odsouzeného F. Žalobce byl napaden prudkým útokem směřovaným do obličeje, a to bez jakéhokoli varování. Jeho reakce tedy byla vynucena jednáním útočníka, kdy žalobce nemohl situaci řešit útekem (například s ohledem na blízkost soukmenovců odsouzeného F., tedy L. S. a T. L.). Nemohl tedy jinak odvrátit výhružkami naznačovaný další útok ze strany odsouzeného F. V rámci nutné obrany není nezbytné vyčkat na samotné započetí útoku. Vždy je nutné přihlídnout k celkovému kontextu situace. Ten byl v daném případě dán tím, že žalobce musel čelit odsouzenému F., který mu již v minulosti byl znám svou agresivitou a násilností. Dalo se jasně předpokládat, že má v úmyslu pokračovat. Žalobce se snažil učinit veškerá preventivní opatření, která by zabránila útoku ze strany odsouzeného F., který proti němu v minulosti vystupoval velice agresivně a výhružně. Žalobce dokonce požádal o předčasné ukončení svého studia. Svou písemnou žádost, včetně odůvodnění minimalizací agresivních výpadů vůči jeho osobě ze strany odsouzeného F., předal nedlouho před předmětným útokem. Samotná forma obrany byla zcela přípustná. Obrana nemusí být jen pasivní, může být též aktivní. Tím se z obránce nestává útočník. Žalobce byl v době útoku ve velikém psychickém tlaku, obklopen dalšími soukmenovci odsouzeného F. Za celou dobu pobytu ve věznici nespáchal žádný kázeňský přestupek, naopak mu bylo uděleno 9 odměn. Je klidný a nevyhledává konflikty.
5. Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2020 žalovaná zamítla stížnost žalobce proti rozhodnutí o kázeňském přestupku. Žalovaná konstatovala, že s ohledem na vyjádření svědka, který uvedl, že zřetelně viděl, jak žalobce napadl odsouzeného F. v době, kdy na něj odsouzený F. již neútočil, se nemůže jednat o nutnou obranu. Útok ze strany odsouzeného F. netrval a ani bezprostředně nehrozilo, že by znovu nastal. Dále konstatovala, že spáchání a zavinění přestupku žalobcem je prokázáno zjištěním příslušníka žalované, svědka prap. K. Při ukládání kázeňského trestu nebyla překročena žádná pravomoc. V rozhodnutí o kázeňském přestupku bylo zohledněno dosavadní bezproblémové chování žalobce a nebyl uložen kázeňský trest v maximální výši. Proto lze trest považovat za uložený v souladu s účelem výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se přestupku, který je mu kladen za vinu, dopustil.

Kázeňský trest mu byl uložen v souladu se všemi zásadami kázeňského řízení.

6. Proti shora uvedenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, na jejímž základě zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 9. 2021, č. j. 43 A 50/2020-24, rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2020 zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že žalovaná se fakticky nijak nevypořádala s námitkou žalobce, že svým jednáním odvracel další přímo hrozící (nikoliv již proběhnuvší) útok ze strany odsouzeného F. Současně samo strohé tvrzení žalované v napadeném rozhodnutí, že žalobci bezprostředně nehrozilo, že by útok znovu nastal, nemá oporu ve vyjádření svědka prap. K. ani v jiné listině založené ve správním spise. Soud uložil žalované, aby se tvrzeními žalobce o nutné obraně skutečně zabývala a doplnila dokazování za účelem zjištění, zda žalobci v době jeho jednání vůči odsouzenému F. přímo hrozil z jeho strany další útok a vůbec za účelem zjištění, jak konkrétně konflikt v jídelně proběhl.
7. V dalším řízení žalovaná znovu vyslechla prap. K. Ten ve své výpovědi uvedl, že „Odsouzený R. H. přišel ke stolu, u kterého seděl a obědval odsouzený R. F. Oba odsouzení se spolu bavili. Následně odsouzený F., který seděl a jedl, udeřil odsouzeného H. a dále seděl u stolu. Přicházel jsem k místu incidentu, abych sjednal kázeň. Přitom jsem viděl, jak odsouzený H. udeřil po delší časově prodlevě (tedy nikoliv bezprostředně) odsouzeného F., který nadále seděl a v započatém útoku nepokračoval. K napadení odsouzeného F. odsouzeným došlo ještě, než jsem se dostavil k místu. Odsouzený H. v žádném případě neodvracel další přímo hrozící útok ze strany spoluvězně R. F., v podstatě mohu uvést, že odsouzený R. H. svého spoluvězně F. bezdůvodně napadl. Reakce H. tak nebyla vynucena jednáním odsouzeného F., protože odsouzený H. sám přišel na místo konfliktu a celou situaci mohl řešit i jinými možnými způsoby, například mohl vyčkat do mého příchodu nebo mohl odejít z místa, protože byl jediný z přítomných odsouzených, který stál, což mu v daný okamžik navíc nabízela mírnou výhodu ve srovnání s ostatními odsouzenými, kteří seděli u stolů. Ostatní odsouzení seděli a konzumovali stravu. Mám tedy za to, že mohl preventivně zabránit domnělému útoku ze strany odsouzeného R. F. Ze strany odsouzeného R. F. nic nenaznačovalo, že by další útok chystal, z ničeho se nedalo předpokládat, že by odsouzený R. F. měl v úmyslu v útoku pokračovat. Předchozí útok byl dávno skončen a nepokračoval. Ke skutečnosti, že byl odsouzený R. F. obklopen dalšími dvěma odsouzenými uvádím, že tyto dvě další osoby byly v jídelně přítomny, ostatně jako ještě další odsouzení, ale z jejich jednání ani chování nic nenasvědčovalo případnému dalšímu plánovanému útoku na odsouzeného R. H., protože, jak již jsem uvedl všichni odsouzení seděli u stolů a jedli vydanou stravu. Jediný odsouzený H. stál a byl to on, který přišel k odsouzenému F. Odsouzený F. nenaznačoval další útok, nenaznačoval žádné výhrůžky či další útok. Shrnuji, že nic nebránilo odsouzenému H. odejít z jídelny, protože mu bezprostředně nehrozilo, že by útok ze strany F. znova nastal, event. mohl vyčkat mého příchodu“. Žalovaná dále vyslechla prap. Č., který vypovídal v zásadě obdobně jako prap. K.
8. Napadeným rozhodnutím žalovaná stížnost žalobce opětovně zamítla. V odůvodnění uvedla, že na základě provedeného dokazování nelze vyhodnotit jednání odsouzeného H. za nutnou obranu, neboť útok na odsouzeného H. ze strany odsouzeného F. netrval, byl skončen a ani bezprostředně nehrozilo, že by znovu nastal, obdobně tomu nic nenasvědčovalo ani u ostatních přítomných odsouzených.
9. Žalobce předně namítl, že se nemohl vyjádřit k novým podkladům pro rozhodnutí (žalobci a jeho právní zástupkyni bylo pouze oznámeno, kdy dojde k vydání nového rozhodnutí). K věci samé pak namítl, že se nejedná o svědecké výpovědi v pravém slova smyslu. Z předmětných úředních záznamů vyplývá, že jde o právně a stylisticky upravený text.

Vzhledem k těmto úpravám lze autenticitu takovýchto výpovědí považovat minimálně za pochybnou. Při posouzení věrohodnosti uvedených svědeckých výpovědí je nutné brát i na zřetel skutečnost, že se v obou případech jedná o příslušníky vězeňské služby vyslýchané jejich služebním představitelem. Věrohodnost obou svědeckých výpovědí lze mít i za velmi sníženou vzhledem k časovému odstupu od předmětného incidentu. Je nepravděpodobné, že by si příslušník vězeňské služby i po více než 20 měsících přesně pamatoval situaci do takových podrobností jako je postavení jednotlivých vězňů v jídelně, časovou souslednost jednotlivých úkonů, řeč těla útočníka apod. Žalobci nebylo umožněno v této souvislosti ani vznést námitku, že dne 21. 2. 2020 byl v jídelně přítomen pouze jeden službukonající příslušník, který měl možnost incident zaregistrovat. Není tedy možné, aby existoval další příslušník vězeňské služby, který by mohl detailněji situaci popsat. Z předmětných svědeckých výpovědí navíc neplyne bezprostřední důvod jistoty svědků, že žalobce nemohl postupovat v intencích nutné obrany. Není možné bez blízké přítomnosti předmětného konfliktu *a priori* vylučovat přímo hrozící další útok agresora. Byl to zejména žalobce, který slyšel slova útočníka (po prvním fyzickém útoku) a mohl bezprostředně vnímat jeho řeč těla. Ani jeden ze svědků nebyl incidentu natolik blízko, aby z jejich strany mohlo dojít k vyloučení možnosti odvracení přímo hrozícího útoku. Větší vzdálenost svědků (příslušníků vězeňské služby) od samotného incidentu i nepřímo vyplývá ze samotného faktu, že se (po aktivní obraně) žalobce stal terčem hromadného útoku, jež směřoval do oblasti hlavy a hrudníku. Tohoto hromadného útoku se zúčastnili i soukmenovci útočníka, kteří dle svědeckých výpovědí příslušníků vězeňské služby žalobce vůbec neobklopovali. Je logické, že pokud by příslušníci vězeňské služby byli natolik blízko žalobce, že by byli schopni rozpoznat, že žádný útok na jeho osobu již nehrozí, těžko si lze představit uskutečnitelnost hromadného napadení žalobce ze strany nejméně tří vězňů, které mu způsobilo vážná zranění.

10. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že k provedeným důkazům nelze jednání žalobce vyhodnotit jako nutnou obranu zejména proto, že útok na něho netrval, byl skončen a ani bezprostředně nehrozilo, že by mohl znovu nastat. Tento závěr má žalovaná za nezpochybnitelně prokázaný prostřednictvím dvou svědeckých výpovědí službu konajících příslušníků a popsáním průběhem děje vč. časové souslednosti předmětné události. Žalovaná v žádném případě nerezignovala na zjištění skutečného stavu (jak je nesprávně uvedeno v žalobě), naopak učinila vše podstatné a potřebné před samotným vydáním rozhodnutí o stížnosti tak, aby nebylo o zjištěném stavu pochyb. Pokud jde o věrohodnost svědeckých výpovědí, kterou se žaloba snaží označit „minimálně za pochybnou“, žalovaná konstatuje, že pouhá (navíc ničím nepodložená) domněnka žalobce a označení svědeckých výpovědí za nezpůsobilý důkazní prostředek jen proto, že svědci náleží k určité profesní skupině, sama o sobě neodůvodňuje závěr o nepravdivosti (nevěrohodnosti) svědeckých výpovědí těchto osob. V prostředí bezpečnostního sboru není nikterak neobvyklé, že příslušníky vyslýchá služebně nadřízený funkcionář (představitel). Naopak právě osoba, která svědky vyslýchá, může přihlédnout mj. i ke způsobu, jakým svědci popisované skutečnosti sdělují, stejně tak k jejich chování při podání svědecké výpovědi. Důkazy byly získány (opatřeny) a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu a v tomto směru nevykazují vady. Přisuzování hodnoty pravdivosti jednotlivým důkazům se děje jejich zhodnocením jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Vnitřní přesvědčení správního orgánu (žalované) o pravdivosti (věrohodnosti) svědeckých výpovědí je výsledkem logického myšlenkového postupu vycházejícího z posouzení objektivních skutečností, resp. skutkových okolností zjištěných v konkrétní projednávané věci, jako kupříkladu z výpovědí

svědků, jakož i jinými provedenými důkazy, ze způsobu výpovědí, apod. Časový odstup mezi událostí a výpověďmi svědků nemusí nutně znamenat, že si příslušníci (nebo pracovníci) nepamatují jednotlivé okolnosti takového případu, a to zvláště za situace, kdy k podobným událostem v jídelně odsouzených nedochází tak často, aby si zpětně nedokázali jednotlivosti vybavit, ačkoliv to s déletrvajícím časovým odstupem nemusí být vždy snadné, není to však nemožné.

Posouzení věci krajským soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloba je důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, jelikož účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas v intencích § 51 s. ř. s a jelikož byly dány důvody k postupu dle § 76 odst. 1 s. ř. s.
12. Žalobce předně namítl, že se nemohl vyjádřit k novým podkladům pro rozhodnutí. Tato námitka je důvodná.
13. Podle § 47 odst. 1 zákona o VTOS lze kázeňský trest uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se vyjádřil ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a důkazům o nich. Může uvádět okolnosti, které jeho vinu vyvracejí nebo zmírňují a na podporu svých tvrzení navrhnout provedení dalších důkazů sloužících k jeho obhajobě.
14. Soud souhlasí se žalobcem, že se nemohl vyjádřit k podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí. Ustanovení § 47 odst. 1 zákona o VTOS dává odsouzenému právo vyjádřit se ke všem důkazním prostředkům shromážděným v řízení o kázeňském přestupku. To se však v projednávané věci nestalo, jelikož žalovaná pouze vyrozuměla žalobce (resp. jeho zástupkyni) o tom, že bude vydáno nové rozhodnutí. Toto vyrozumění však neobsahovalo ani informaci, že bylo doplněno dokazování, ani informaci o tom, že by se zástupkyně žalobce mohla s novými důkazy seznámit a vyjádřit se k nim. Soud si je vědom, že toto ustanovení je primárně cíleno na „prvostupňové“ kázeňské řízení, nikoli na rozhodnutí o stížnosti, ve kterém se dokazování (vzhledem ke krátké lhůtě pro rozhodnutí dle § 52 odst. 3 zákona o VTOS) v zásadě nepředpokládá. Nicméně pakliže je v řízení o stížnosti prováděno dokazování, uplatní se § 47 odst. 1 zákona o VTOS i v něm. Žalovaná tak tím, že neumožnila žalobci vyjádřit se k doplněnému dokazování, porušila jeho procesní práva způsobem, který mohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaná svým postupem upřela žalovanému možnost zpochybnit výsledky doplněného dokazování, a žalobce tak mohl přednést svou argumentaci reagující na tyto výsledky poprvé až v podané žalobě. Soud přitom připomíná, že podaná žaloba s doplněným dokazováním skutečně polemizuje – žalobce např. uvádí, že incidentu byl přítomen toliko jeden pracovník vězeňské služby, rovněž pak zpochybňuje věrohodnost doplněných výpovědí. Soud zdůrazňuje, že smyslem § 47 odst. 1 zákona o VTOS je umožnit dialog mezi odsouzeným a správním orgánem, tj. dát odsouzenému možnost reagovat na všechny zjištěné skutečnosti a provedené důkazy a správnímu orgánu možnost na jeho vyjádření adekvátně reagovat. Zároveň nelze přehlédnout, že odsouzený má v rámci svého vyjádření rovněž možnost vznášet vlastní důkazní návrhy za účelem lepšího objasnění dané věci, přičemž v důsledku postupu žalované žalobce takovou možnost neměl.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

15. Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobu důvodnou, zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné procesní vady [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, ve kterém je vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.). Otázkou věrohodnosti výpovědi příslušníků vězeňské služby, ani otázkou, zda po doplněném dokazování ob stojí závěr žalované o spáchání kázeňského přestupku žalobcem (resp. závěr o tom, že žalobce nejednal v nutné obraně), se soud nezabýval, jelikož bude nejprve na žalované, aby dala žalobci prostor vyjádřit se k doplněnému dokazování, posoudila jeho případné důkazní návrhy (budou-li nějaké uplatněny), a poté na toto vyjádření adekvátně reagovala. Pouze na okraj soud poznamenává, že jistá „formálnost“ výpovědi pracovníků žalované je způsobena tím, že se nejedná o „klasickou“ svědeckou výpověď, ale o podání vysvětlení dle § 10 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské a justiční strážci České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zachycené ve formě úředního záznamu v souladu s § 58 odst. 3 vyhlášky č. 345/1999 Sb. Nicméně tato skutečnost sama o sobě nečiní dané vysvětlení nevěrohodným, jakkoli nelze vyloučit, že v konkrétní věci bude takto zachycená výpověď relevantně zpochybněna natolik, že bude namísto přikročit ke standardní svědecké výpovědi a umožnit odsouzenému klást svědkovi otázky. Stejně tak nemá v zásadě vliv na věrohodnost těchto vysvětlení skutečnost, že příslušníky vyslychal jejich nadřízený, jelikož je to právě on, kdo je příslušný k vedení řízení o kázeňském přestupku (resp. řízení o stížnosti) dle § 51 a § 52 zákona o VTOS.
16. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Náklady řízení procesně úspěšného žalobce zahrnují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem, které se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. a dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Náklady sestávají z odměny za zastoupení za dva účelné úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (převzetí a přípravu zastoupení s sepis žaloby) ve výši 3 100 Kč za úkon podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, náhrady hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý úkon podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a náhrady daně z přidané hodnoty v sazbě 21 % z částky 6 800 Kč, tj. 1 428 Kč, neboť zástupce žalobkyně je plátcem DPH. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.), a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2023

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
předsedkyně senátu